

LOU ALLORI

HRA NA OLIHEŇ KUBA ŘEKL: ZEMŘÍ!

CO VŠECHNO JSTE SCHOPNÍ UĎĚLAT PRO PENÍZE?

NEOFICIÁLNÍ PŘÍBĚH NA MOTIVY
SERIÁLU HRA NA OLIHEŇ

computer
press

Hra na oliheň Kuba řekl: Zemři!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.computerpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lou Allori

Hra na oliheň – Kuba řekl: Zemři! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**HRA NA OLIHEŇ
KUBA ŘEKL: ZEMŘI!**

HRA NA OLIHEŇ KUBA ŘEKL: ZEMŘI!

LOU ALLORI

computer
press

Kapitola 1

Soumrak pomalu zahaluje kampus do tmy. To ale ani v nejmenším neodradí studenty od pravidelných výletů za denní dávkou cukru a kofeinu.

Připravuju macchiata, kořeněné latté, kávy s příchutí karamelu, vídeňské kávy, kávy s příchutí „chci si pořídit cukrovku a vytočit baristu“. Vlasy se mi lepí na čelo. Když se mluví o nastupujícím podzimu a začátku akademického roku, mluví se také o návratu dýňového latté. A samozřejmě, každý chce být první, kdo ho ochutná a kdo si ho jako první dá na Instagram. Dokážu se povznést nad to, že je někdo ochotný zaplatit celý balík, jen aby byl in.

Nenávidím tohle roční období. Nenávidím tu kavárnu. Nenávidím všechny ty zbohatlický studenty, co dělaj otrávený ksichty, jenom protože jsem ukápl na jejich kelímek.

Hra na oliheň – Kuba řekl: Zemři!

„Takže to bude střední skořicové frappuccino se šlehačkou a *malé* espresso s mandlovým mlékem a karamellem.“

„Ledové frappuccino.“

„OK, na jaká jména?“

Té chvíle se obávám nejvíc. Zvedám hlavu ke svým klientům. Jsem zvyklý vídat takové, jako jsou tihle dva, s perfektními účesy, s dólíčky ve tvářích, v módních tričkách a hlavně s přezíravými výrazy. Oba kluci se otočili na své kumpány, co stáli za nimi, a oči jim jen svítily vzrušením.

Fixu jsem nechal otevřenou. Jenom s nimi ztrácím čas. Kašlou na to, že nějací lidé čekají za nimi, chtějí si vymyslet to nejvtipnější jméno, co pobaví celou kavárnu. Je jim jedno, že já pak budu muset dohánět zpoždění.

„Jacquie pro mě,“ odpověděl první, zatímco přidušoval svůj smích značkovým svetrem.

„A já Michel.“

Slyšel jsem to snad už třicetkrát, jejich kámoši ale vybuchli smíchem. Já ani nereaguju, napíšu jejich jména a snažím se tam nasekat co nejvíc chyb. Pak se vrhnu na další objednávky.

Už nedokážu pokračovat v téhle šílenosti s jejich absurdními pseudonymy. Nemám ale na výběr. Tato fakulta je neprestížnější v celé zemi. Přicházejí sem studenti ze všech možných koutů s vidinou diplomu. Většina jich je jako Jacquie a Michel, synové technických gigantů, milionářů a podnikatelů.

Kapitola 1

A pak jsou tady takoví, jako jsem já.

Jedináček, matka samoživitelka, pocházím z divokého předměstí stovky kilometrů odsud. Od dětství jsem snil o této fakultě. Dokonce ani když nás táta opustil, neprestala máma dělat vše pro to, abych si svůj sen splnil, abych se stal prvním v rodině, kdo bude mít diplom. Při uklízení si zničila záda, při zašívání si zničila zrak a ruce si zničila v italské restauraci na rohu, kde každý večer umývala nádobí. Obětovala se, abych já mohl být tady.

Když jsem opouštěl gympl, myslel jsem si, že za sebou nechávám všechny urážky, posměšky a pohrdání. Snil jsem o této prestižní univerzitě, o starobylém kampusu (jako z televizních seriálů), o místních svátcích, o kámoších, co tady budu mít, o skvělé práci, co tu nakonec seženu, o svobodě... Nemám z toho ale nic. I zde mnou očividně pohrdají, protože jsem jiný. Chtěl jsem, aby mě přijali, aby viděli Willa, jaký opravdu je. Aby mě popisovali jinak než toho vysokého stydlivého týpka. Aby mě vnímali jinak než jako jediného gaye na gymplu.

Chtěl jsem změnit svět, opravdu změnit svět. Nakonec jsem si po dvou letech studia ekonomiky uvědomil, že tato „prestižní“ fakulta není o nic lepší než naše bouda v Rosa Parks, odkud pocházím. Lidé jsou vlastně všude stejně nudní, dokonce i v této „továrně na elity“.

Přijímám objednávky a hypnotizuju hodiny nade dveřmi. Naštěstí přichází na pomoc Kelly. Jako dvojice fungujeme

Hra na oliheň – Kuba řekl: Zemři!

docela dobře a alespoň si s ní trochu odpočinu. Já jsem na pokladně a ona je baristou dne. Před očima se mi střídají masivní hodinky, blyštivé náhrdelníky, luxusní kabelky, značkové brýle a sebevědomé úsměvy. Jsou to studenti, jako jsem já, vypadají ale jako z jiného světa. Polovina mě blahosklonně přehlíží jako své služebnictvo v paláci a ten zbytek se mi směje.

Při pohledu na mé hnědé zacuchané kudrny, jizvy po akné na obličejí, zapranou zástěru, bledý obličej a vytáhlou postavu – musím se hrbít, abych nevrazil do světla – se cítí být najednou lepší a krásnější. A zřejmě ještě bohatší než dosud. Na první pohled je zřejmé, že nepatříme do stejného světa, že jim v mnoha směrech nesahám ani po kotníky.

Platí to i naopak. Rozeznávám je podle jejich luxusních hader, podle značek, kterým dělají chodící reklamu. Rozeznávám je podle nehybných účesů a sebevědomých úsměvů. Rozeznávám je podle pohrdavých pohledů, když kolem mě procházejí. Rozeznávám je podle toho, jak se fotí, jak pózuje před objektivem a jak se potom uvolní, když jsou už mimo záběr svého iPhoneu.

Nenávídím je. Bez téhle práce se ale neobejdu.

Protože označení prestižní fakulta představuje ekvivalent astronomické ceny. Všechna privilegovaná děcka bohatců končí tady. Pro nás ostatní je to boj. Musíme překonat mnoho překážek, abychom mohli jen

Kapitola 1

doufat, že se sem dostaneme. Koneckonců tato univerzita nese označení „nejdražší univerzita na světě“. A to není vtip.

Hodně takových skončí hned v prvním roce. Já ne. Ne po tom všem, co se moje matka obětovala, abych mohl studovat. Musím dojít až na konec, kvůli jejím zničeným žádům, poškozenému zraku, rozmočeným rukám, kvůli tomu, že si nikdy nevzala volno, kvůli tomu, že nikdy nedospala, aby mohla jít už do práce.

„Tak až se ti bude chtít, debile. Myslíš, že na to mám celý den?“

Zvedl jsem hlavu od pokladny, která se otevřela, jakmile systém přijal platbu. Zabrán do svých myšlenek jsem se na chvíli ocitl mimo kavárnu. Knírek, dravý úsměv a polokošile... Řekne mi nějaké idiotské vymyšlené jméno, co napíšu schválně špatně, než poděkuju a polknu pokryteckou poznámku. Jenže místo toho, aby mě ignoroval, vzal si objednávku a odešel za svými kámoši, se kluk zadívá na plastový kelímek, co jsem poslal na opačný konec pultu, aby se o něj Kelly postarala.

„Hoby Whan“? Vážně? Ne, když necháváme na fakultu zapisovat neotesance, není divu, že úroveň rok od roku klesá. Vrať se k popelnici, ty jeden...

Hluk kávovaru přerušil tok urážek. Zatímco k němu přichází Kelly, položí svou teplou ruku na má záda. Upínám se k těmto chvilčkám lidství, abych to vydržel a neutopil se

Hra na oliheň – Kuba řekl: Zemři!

v karamelovém macchiatu. Zatnu zuby, stejně jako to dělám vždycky.

Už je úplná tma, čern pohltila chodníky a jen světla publicních lamp připomínají, že svět tam venku se stále otáčí. Studenti pomalu mění dávky kofeinu za dávky alkoholu a ulice se vyprazdňuje. Kelly dokonce začne uklízet stoly a zametat, abychom mohli zavírat.

Obsloužím posledního klienta, pána v elegantním třídílném obleku (sbohem polokošile). Zatímco mu podávám jeho espresso s příchutí „nic“ (díky za tu změnu!), všímám si, že na náprsní kapse má jemně vyšitý emotikon: opici, která si zakrývá uši. Sobě navzdory se usměju. Myslel jsem si, že bude přísný, tento detail jsem nečekal. Zaplatí, dá mi štědré dýško a nechá se polknout temnotou.

„Zavřeno!“ vykřikne Kelly vítězně.

Stáhne žaluzie, ulevilo se jí, ale je stejně vyčerpaná jako já. Vzdychneme si a zaráz pokrčíme rameny. Rychle umyje podlahu. Její hnědá kůže je pokryta potem, oči začervenale únavou, chodí velmi zvolna, protože má od stání ztěžklé nohy.

Jsme tak vyřízení, že spolu ani nemluvíme. Přesto mám Kelly hodně rád. Ale taky mám rád to ticho po šesti hodinách práce. Ulevilo se mi, že už mi zvuk perkolátoru neprovrstává lebku.

Dávám si dvojité espresso, piju ho při úklidu. Teď začíná můj druhý den: půjdu do knihovny, abych se připravil

Kapitola 1

na zítřejší výuku a dostal pak dobré známky. Příběh o tom, jak na mě matka bude hrdá, třetím ročníkem projdu levou zadní a natru to všem těm dementům, co se mi celý den posmívají.

Zhasínáme světla s pocitem zadostiučinění a na chvíli se uchýlíme do zadní místnosti. Kelly se ani nepřevléká, s úsměvem se se mnou rozloučí.

„Hezký večer, Wille! Promiň, že tě nechávám zavírat samotného, ale kamarád už na mě čeká na večírku. Už moc nepracuj, OK? Odpočiň si!“

„Jasně, bez obav.“

„Mno...“

Vítězně se na mě zašklebí, ale je to milé. Tentokrát tma pohltí mou kolegyni. Sednu si na vrzající dřevěnou lavici. Stejně jako na konci každé směny, i teď je vztek silnější než únava. Sundám si špinavou zástěru a vši silou jí mrštím do své skříňky. Chce se mi křičet.

Protože i když pracuju jako barista a o víkendu venčím psy, i když má moje matka dvě práce, nedaří se nám zaplatit školné. Maminka našetřila, aby zaplatila první rok. Už ale ne na ten druhý. A pak jsou tu ještě další tři.

Když mi zavolá, řeknu jí, že je všechno v pořádku. Pravda je však taková, že usínám s bolestí břicha. V noci se budím úzkostí. Nemůžu jí ale říct, že v tomto tempu už dál žít nedokážu. Budu se muset vzdát, vzdát se titulu. Budu muset vyřešit zbývající dva roky.

Hra na oliheň – Kuba řekl: Zemři!

Přesto je matka i při telefonním hovoru osobou, která mě zná nejlépe na světě. Takže je jedno, jak moc lžu, po každé trvá na svém: „Wille, zlato, mně můžeš říct, jestli máš nějaký problém... Bojím se o tebe...”

Naučil jsem se usmívat, když si voláme. Protože kdybych jí řekl pravdu, snažila by se pracovat ještě víc. A už toho udělala dost. Chci, aby odpočívala. Vidím, jak jí přibývají vrásky, jak se jí obličej zkroutí bolestí, když zvedne ruku příliš vysoko, jak se jí špatně vstává z postele. Maminka předčasně zestárla, abych já mohl být tady.

Pro tentokrát se o ni musím postarat já. A k tomu potřebuji práci snů. A titul. Proto školu dokončím. Proto si musím zaplatit zbývající roky studia. Mám pocit, že mě pohlcuje černá díra.

Mamince jsem o tom neřekl, ale zažádal jsem si o studentskou půjčku.

Podmínky nejsou úplně běžné, splácení úvěru bude trvat roky, a to i při dobré práci, nemám už ale jinou možnost. Jenomže už měsíc čekám na dopis. Už měsíc se každou chvíli dívám na mobil, jestli mi něco nepřišlo, kontroluju displej, aniž by telefon cinkl.

Kontroluju schránku i mobil. Vrhám se na něj s falešnou nadějí, že už budu znát odpověď. Ale nic. V pátek v osm večer se ovšem dozvídám novinky... Najednou mám desítky a desítky oznámení.

Kapitola 1

16 zmeškaných hovorů

21 nepřečtených zpráv na Messengeru

3 soukromé zprávy na Instagramu

5 SMS

Všechny od stejné osoby. Od té jediné, co mi dává alespoň světýlko naděje na této fakultě: Lily, moje nejlepší kámoška. Když tolik naléhala, něco se muselo stát.

Horečnatě, aniž bych ty zprávy přečetl, jí s třesoucí se rukou volám zpět.

Kapitola 2

„Willyyyyyyy!!!“

Jekot v telefonu je tak ostrý, že si telefon odtáhnou od ucha. Lily je taková: sluníčková, podle některých výstřední, ale většinou euforická. Obvykle se mi její dobrá nálada, která tak kontrastuje s tou mojí, líbí. Ale ne teď, když jsem se svalil na dřevěnou lavičku, dnešek mě úplně dorazil. Myslel jsem, že se něco děje, proto jsem jí hned zavolał zpět, aniž bych se zdržoval svlékáním uniformy zašpiněné od kávy a čokolády.

Soustředím se, aby se mi přestaly třást ruce, a zhluboka se nadechnu.

V telefonu slyším i šum večírku a podle hlasu okamžitě poznávám, že jsem se obával zbytečně. Moje nejlepší kamarádka se jako obvykle skvěle baví.

„Lily?“ ptám se se zavřenýma očima a s hlavou v dlaních.

Hra na oliheň – Kuba řekl: Zemři!

„Jasně, zlato! Konečně se ozýváš!“

„Bál jsem se. Proč jsi mě tak naháněla? Děje se něco?“

Už jsem znal odpověď, ale stejně jsem se zeptal.

„Ale kdeže, vše OK!“

Nemohla mě slyšet, protože na mě znova hulákala.

„Jsem na večírku, tady ne-smíš chy-bět! Je letos první a je naprosto šílený! Toto jsem ještě nikdy neviděla!“

Argh. Samozřejmě, že mi volala, abych přišel na večírek, s takovou naléhavostí, jako by právě na Zemi umíralo poslední mládě delfína. Ne, děkuji. Chci jenom jít do knihovny, vrhnout se na domácí úkoly, co musím odevzdat příští týden, a užít si klidu a ticha.

„Ach ne, Lily, mrzí mě to, ale nemůžu. Moc rád bych, ale...“

Ani mě to nenechá doříct. Hudba je tak hlasitá, že určitě neslyší moje výmluvy. Nebo se naučila mě královsky ignorovat.

„Zlato, ty MUSÍŠ přijít. Potřebuješ se trochu uvolnit, pořádně jenom pracuješ... a pak, víš, že tady dnes večer můžeš potkat chlapa svého života? V případě pochybností jsi povinen se dostavit!“

Lily najednou přestala mluvit. Zaslechl jsem výkřik, hluk davu, typické cinknutí a hysterické ječení.

Úplně vidím, co se stalo: moje nejlepší kámoška si nechala koupit panáka a teď ho vypila na ex. Typické.